

Dr. Radnai Zoltán

Régen volt az, amikor megszülettem, már vége a negyvenes éveknek és kezdete a forradalmi ötveneseknek. Mindig zenészeknek készültem. Bizonyítékul szolgál, hogy apám kemény tenyerével akkor találkoztam először, mikor a frissen vásárolt konyhaasztalból citerát készítettem. Sajnos senki nem akarta akkor, hogy ez a kitartó elkötelezettség elérje a célját. Normális életet éltem, közben összevissza muzsikáltam, mínusz fokon, de azt mindig. Hegedű-zongora-cselló-klasszikus gitár váltogatták egymást, a szomszédok nem kis megrökönyödésére.

Amikor eljött az óra egy huszárvágással **orvosnak tanultam**, biokémikusnak, **amiből sebészet lett, gasztroenterológia, kórház-igazgatás**, aztán újra gyermekkor.

De 33 évesen felkerestem a Zeneakadémia tanárát és hozzá jutva a fényes Stúdium termeihez, temérdek szolfézsztanárt kergettem örületbe. **Végül 1999-ben megtörtént a csoda: önálló estem lett a Zeneakadémia dísztermében.** Ezt követően készítettem az első komolyzenei CD-met, melyet több zenei rendezés és újabb CD-k követtek. **Vonós ötösöm több mint 100-szor került színpadra. Pompei c. szimfonikus darabommal nemzetközi zeneszerző versenyen indultam (nem lettem az utolsó).**

2014-ben kezdtem verseket írni. Akkor azt hittem, hogy a magyar nyelv könnyebb, mint a zene írása, de tévedtem. Egyik sem könnyű.

2016-ban jelent meg az első verseskötetem: „A dolgok összeérnek” címmel, majd 2018-ban a második: „Fényes sötétség”, és legutóbb 2020-ban a harmadik: „Időfolyam” címen.

Temérdek tervem van, zenében és versben kifejezve, kifejezetten létezésem bizonyítására.

2021-től vagyok a MOÍKK tagja.